

Erhvervsfildler, fom vor Befolkning ligefrem af Naturen er henvift til at benytte og gjøre Forsøg med; men jeg vil dog rigtignok tillige fige, at de Kapitaler, der ere anvendte til disse Ting, ere forholdsviis faa smaa, at der i Virkeligheden flet ikke kan blive nogen Sammenligning mellem det, man har gjort der, og det, man vil gjøre her overfor de omtalte enkelte Fabrikker. Det er i det Hele taget mærkverdigt, at man argumenterer for disse Sukkerfabrikker fra Landbrugets Staae, fom om man i mindfte Maade havde bevist eller i Virkeligheden med Grund kunde fige, at man havde bevist, at der derigjennem fortrinlig vilde blive Afgang for vort Landbrug til en Udviikling, fom det ikke ad anden Bei kunde naae. Seg kan forftaa, naar man vil anvende disse Argumenter for Noeddyrkning i Almindelighed, og jeg tror, at, naar ærede Medlemmer vilde gjøre Alt, hvad de kunne i den Retning, fammen med de omtalte ærede baade vægtige og mindre vægtige Landmænd, ville de anvende deres Kræfter paa en Opgave, fom er god; thi kan man bringe den Overbevisning ind i Befolkningen, at den derigjennem kan aabne fig nye Rigdomsfildler, og i det Hele ftaffe fig en bedre Eksiftens, faa vil man jo paa denne Maade faae Befolkningen med fig og Tid efter anden virkelig opnaa Noget. Det ærede Medlem mente nu at kunne reducerer mig rent in absurdum. Med Hensyn til den omtalte Bevelsdrift, Langftraafæden og overhovedet vort Landvæfen, ffulde mine Udtalelfer vife, at jeg var faa godt fom rent uvildende. Men nei, det forholder fig ikke faa ganffe, fom det ærede Medlem antager, at Bevelsdrift er det Samme nu fom i Erediverne og Fyrgetyverne; men jeg fagde udtrykkelig i mit forrige Foredrag, at det var Bevelsdrift i den Forftand, hvori Begrebet da toges, der nu er ligefom blæft ud af Verden. Dette kan det ærede Medlem overbevife fig om ved at læfe Datidens Landhofkriifter. Det er fuldfændig rigtigt, at Bevelsdrift i den Forftand, hvori gamle Drengen drev derpaa og prædikede derfor, er blæft ud af Verden, og at Frygten for Langftraafæd ikke længer er tilftede. Det Gnefte, fom det ærede Medlem kan indvende, at der er blevet tilbage fom Frugten af Debatten om disse Ting, er, at enhver enftidig Drift, Noeddrift, Bevelsdrift eller Driften af langftraaet Sæd, overhovedet ikke er heldig. Det er dette, der er indvundet ved Datidens Debatter. Seg har ikke fagt og heller ikke tænkt, at Opmuntring til Meieridrift nu ffulde være tagen ud af Verden paa samme Maade, eller at det ffulde være kommet paa samme Standpunkt dermed fom med de forhen omtalte Stoford; men jeg har fagt, at man allerede er kommen faa langt frem deri, at ved Siden deraf et Andet er begyndt, fom er i Færd med at tage Luven deraf; det er Naabet: Fædning og atter Fædning. Dette kan bevifes ved de stadige Fædeudftillinger, der gjentage fig hyppigere Landet over. (En Stemme: Det er jo godt!) Der er Ingen,

der har fagt, at det ikke er godt; men man kan ikke fra, at det er godt, argumentere til, at jeg har fagt, at det er traadt i Stedet for Meierivæfenet, det har jeg aldrig fagt. Man har overhovedet været ikke lidt forlegen med, hvorledes man ffuld faae mine Ord placerede for at blive af med dem. Det er Hovedsagen. Men det hjælper nu ikke; jeg tror, at foreløbig komme ærede Medlemmer til i det Mindfte at lade en Del af, hvad jeg har fagt, blive ftaaende. I lige Maade kommer det ærede Medlem fra Beile (Th. Nielsen) til at lade ftaa, hvad jeg fagde om de Argumenter, han hentedede fra de veiede Landmænd. Atter idag har det ærede Medlem talt om de vægtigfte Landmænd. Jeg veed nu ikke, om det er de fedefte, han mente, men jeg antager, at han mener de Landmænd, hvis Stemmer ffulde have en færlig fortrinlig Vægt, hvis Meninger ffulde have Vægt netop fom Meninger fra disse Landmænd og ikke fra Andre. Dette har jeg netop faaet Bevis for idag, idet det ærede Medlem udtrykkelig har nævnt en faadan enkelt Landmand, fom om denne Landmand ikke blot veiede mere end andre Landmænd med Hensyn til fine Meninger, men ogsaa i en væsentlig Grad har vort Landvæfen op. Seg har nu en ikke ringe Løvd om, hvorvidt det ærede Medlem er fuldfkommen reifærdig overfor den omtalte Landmand; men jeg ffuld ikke opholde mig derved. Seg ffuld kun fastholde, hvad jeg fift fagde. Det er ikke mig om at gjøre og kan ikke være vort Landvæfen eller vore Landmænd om at gjøre, hvem der har fagt Dit og Dat (Th. Nielsen: Na jo!) Nei, men det kommer kun an paa, med hvor gode Grunde Bedkommende har belagt, hvad han har fagt, og jeg tillader mig at tro, at, naar jeg anfærer gode Grunde, faa er det i og for fig, naar de komme fra mig, lige faa gode, fom naar de komme fra Statsraad Leffendorph (Th. Nielsen: Saa?). Ja, i og for fig. Seg ffuld gjøre opmærksom paa, at jeg jo ogsaa er et Menneffe lige faa vel fom Statsraaden, og jeg kan ogsaa have en Mening, fom undertiden kan være ikke faa ilde begrundet. Stulde altsaa de omtalte Landmænd veies mod mig, faa kommer man til at veie Grundene mod hinanden, og faa bliver det ikke det ærede Medlem for Beile Amts Sdie Valgkreds (Th. Nielsen), der ffuld være Dommeren over disse Grunde, men den danffe agerdyrkende Befolkning, og til den appellerer jeg ganffe rolig. — Der er anfært en hel Del andre Grunde. Det ærede Medlem fagde faaledes, at man ikke burde blive ftaaende ved det Argument, at, derfom denne Induftri var god, fom den frem af fig selv, thi det kunde hælde fig, at Gvnen hds dem, der gnfkede Induftrien fremmet, ikke fvarede til Billien og onvendt, at de, der havde Kapitalerne, manglede Billien til at bruge dem dertil. Men jeg kan ikke forftaa rettere, end at det er en fuldfkommen god Grund til ikke at komme ind paa en Induftri, at de, der have Kapitaler, ikke tro paa